

[Preben Møller Hansen]

ketter, ubåde og andet djævelskab; den har brug for social tryghed, den ønsker nogle boliger, den kan bo i, som tilfredsstiller dens behov, den har ikke brug for de andre ting. Jeg ved godt, at her i Folketinget er det kun Fælles Kurs, der står for en sådan opfattelse, så derfor skal jeg kun omtale den sådan periferet.

På den anden side er der andre muligheder. Vi ved f.eks., at toldvæsenet er underbemandet, og det indebærer, at en lang række erhvervsdrivende unddrager sig beskatning i form af manglende indbetalinger af moms. Vi ved også, at nogle selskaber direkte overfører penge til udenlandske datterselskaber, og at samfundet unddrages ca. 20 mia. kr. om året. Det ville være bedre, at man satte ind her og sikrede, at pengene kom ind ad den vej, og så lempede skatten.

Men nu er vi her i denne sal, og vi skal selvfølgelig prøve at finde noget, der kan forene alle fornuftige kræfter. Det kan det dagsordensforslag, som Fremskridtspartiet har stillet, ikke; det tilgodeser kun den ene part. Og det forslag, Socialdemokratiet har stillet, er heller ikke tilfredsstillende.

Derfor har jeg prøvet på med mine fattige evner at formulere et forslag om motiveret dagsorden, og jeg er ikke i tvivl om, at hvis de få, der sidder her i salen, bruger indersiden af hovedet, vil de også kunne se, at her er der et motiveret forslag til dagsorden, som vi alle sammen kan gå ind for, og som giver regeringen mulighed for at imødekomme ønsket om en skattelettelse for dem, der er dårligst stillet økonomisk. Forslaget lyder, som følger:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet Folketinget udtrykker forståelse for regeringens gentagne løfter om skattnedsættelse, pålægges regeringen ved udarbejdelsen af forslag til finanslov for 1989 at kalkulere med en mindre skatteindkomst fra de små indkomster.

Hvis regeringen ikke formår at finde besparelser på budgettet for 1989 på grund af den mindre skatteindkomst, pålægges det regeringen at inddrive de manglende skatter fra de i dag skattefrie kursgevinster ved salg af obligationer og værdipapirer og på erhvervsjendomme, der sælges med fortjeneste efter 7 år.

Herefter går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 60).

Det bør for én gangs skyld kunne forene det Folketing, og jeg overlader det gerne til en fornuftig behandling.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Alt i alt har det jo været en forholdsvis fredssommelig debat, men fru Pia Gjellerup brugte nogle stærke udtryk om regeringens politik. Det er ikke for meget at sige, at fru Pia Gjellerup næsten hånede regeringen for væksten i skattetrykket. Jeg mener, at fru Pia Gjellerup brugte udtrykket, at mange mennesker mister tiltroen til de borgerliges formåen, og i den forbindelse henviste fru Pia Gjellerup til, at skattetrykket under socialdemokratiske regeringer havde været holdt på et forholdsvis rimeligt niveau – efter fru Pia Gjellerups udsagn – medens der under såkaldt borgerlige regeringer var tale om en vækst i skattetrykket.

Jeg vil med nogle enkelte tal vise, hvilket hykleri – jeg synes, jeg godt vil bruge det udtryk – fru Pia Gjellerups beskrivelse i virkeligheden er udtryk for.

Hvis vi tager året 1982 og siger, at der da blev afholdt offentlige udgifter for 1 kr., kunne man gøre regnskabet således op: Hver gang der blev givet 1 kr. ud i udgift, blev der af den daværende socialdemokratiske regering opkrævet 85 øre i indtægt. Der var altså med andre ord et underskud på 15 øre for hver krone, der blev givet ud som udgift. Se, det er jo ingen sag at holde et kunstigt lavt skattetryk, når man bare lader være med at opkræve det, som den offentlige sektor koster at drive. De sidste 15 øre, som altså var i underskud, blev lånt i form af opbygning af indenlandsk statsgæld, ved salg af statsobligationer. Det førte til en voksende indenlandsk gældsætning, som toppede med en indenlandsk statsgæld på 360 mia. kr.

I dag kæmper vi med renterne af denne indenlandske statsgæld. Alene renterne af denne store statsgæld koster os ca. 45 mia. kr. i 1988. Det svarer til næsten 7 pct. af bruttonationalproduktet – eller sagt på en anden måde: Hvis vi ikke skulle betale disse 45 mia. kr. i renter af gammel statsgæld, kunne skattetrykket være på